

[Grethe Philip.]

komstrelationerne har de ekspanderende erhverv mulighed for at tiltrække arbejdskraft fra andre områder.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på hele dette spørgsmål, men blot pege på, at sådanne tanker, hvor rigtige de end synes at være, går lige på tværs af den indstilling, der er ved at fæste sig, vel navnlig hos organisationsledere: at man under alle omstændigheder må holde trit med sin nabo, ja, at man næsten har en ret dertil. Prestigen tåler ikke en selv kun relativ indkomstillbagegang. Jeg er altså ikke alt for optimistisk med hensyn til en ændring af indstillingen, men vi bør gøre os klart, at den har sin pris set under en større samfundsmæssig synsvinkel.

Af afgørende betydning for, om der kan drives en effektiv indkomspolitik, er det, at det offentlige gennem sin finans- og kreditpolitik kan holde et jævnt tryk på aktivitetskedlen. Uden et passende økonomisk klima kan lønforhandlerne ikke alene klare opgaven. Samtidig trænges der stadig til oplysning, oplysning om de faktiske forhold og oplysning om sammenhængen mellem de forskellige dele af vor økonomi. Fra mit partis side har vi med oprettelsen af det økonomiske råd vist vor store interesse for en sådan oplysning på et højt, sagligt plan, og vi mener, at både formandskabets redegørelser her i efteråret og de af oppositionen fra nationalbankdirektøren indhentede udtalelser har bidraget til at klarlægge den økonomiske situation, så vi har et bedre grundlag for at træffe de rigtige beslutninger.

Ved bedømmelsen af finanslovsforslagets virkninger for den samlede økonomiske aktivitet er der en vis tilbøjelighed til at hæfte sig ved kasseoverskuddet som udtryk for finanspolitikens strammende virkning. Nu er finanslovsforslaget for så vidt allerede forelådt, hvad kasseoverskuddet angår, efter at finansministeren har fremsat forslag om nye afgifter, der på årsbasis kan indbringe godt 700 mill. kr. og dermed, om de gennemføres, bringe kasseoverskuddet op i størrelsesordenen 1.000 mill. kr. Jeg skal ikke her under finanslovdebatten komme ind på, hvorvidt der er behov for nye statsindtægter i indeværende finansår, men holde mig til næste finansår, altså det år, forslaget til finanslov vedrører; heller ikke skal jeg

drøfte, under hvilken form eventuelle nye statsindtægter bør opkræves, men blot gentage, hvad der allerede er sagt af mit partis ærede ordfører, hr. Baunsgaard, at man ved valget heraf må være opmærksom både på tidsfaktoren, altså hvornår den efterspørgselsbremsende virkning sætter ind, og på administrationen og de dermed forbundne omkostninger.

Hvad størrelsen af det kasseoverskud, vi ønsker at stræbe henimod, angår, er der to forhold, der må være af afgørende betydning. Vi må sikre os, at der ikke fra den offentlige sektor udgår en ny ekspansiv virkning. Stiger statsudgifterne til næste år på grund af større statslig aktivitet eller som følge af lønstigninger, må vi trække mindst det tilsvarende beløb ind igen via skatter eller eventuelt via bunden opsparing. Det andet forhold, vi må have for øje, er, at vi snarest må danne et grundlag for en slækkelse af kreditrationeringen. Vi har alle talt om, at et af vore primære mål var at sætte boligproduktionen i vejret, at bygge os ud af bolig mangelen. Vi kan ikke nu pludselig glemme alt, hvad vi har sagt, og klemme byggeriet så stærkt over kreditgivningen, at der opstår ledig byggekapaцитet. Lét er at holde igen på byggeriet, når det er ved at blive overophedet og der er fare for, at der fra denne sektor vil udgå lønglidning m. v. Noget andet er at drive generel konjunkturpolitik over boligpolitikken. Jeg troede, vi havde forsvoret at ville gøre det igen.

Det ærede medlem hr. Poul Møller harcelerede i sin mandagskronik i Aktuelt i går over, at man først laver kreditrationering for at afsvække konjunkturerne, og når så virkningerne begynder at melde sig, indgiver man patienten en ny medicin, som meget vel kan betyde, at vi hæmmer beskæftigelsen så meget, at det bliver betænkeligt. Men er det nu ikke et lidt for enkelt billede? Det var, så vidt jeg kan se, byggeriet i første række, som var patienten, der havde fået temperaturforhøjelse med farlige virkninger med hensyn til overophedning også på andre områder. Patienten blev sat på skåne- og smalkost, men nu er han ved at blive for mager, og vi vil gerne give ham lidt mere føde. For at skabe spillerum for hans øgede aktivitet må det overvejes at holde igen andre steder; det er vel ikke helt ulogisk.